

3

A HÁZ

BLACKWATER

MICHAEL McDOWELL

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

A tőzsde 1929. október 29-én omlott össze, de Perdido-ban senki sem fogta fel, hogy ennek a távolban lezajlott eseménynek – a hit és a papír különös válságának – milyen hatása lesz mindannyiuk életére. Az idő tájt a Caskey-k, akik talán egy kicsit ráncolták a homlokukat, s aggódtak, mit jelent ez a családnak és a városnak, sürgetőbb ügyekkel voltak elfoglalva: a tőzsdekrach napján ugyanis Carl Strickland megpróbálta megölni Queenie-t.

Hirtelen felindulásból elkövetett gyilkossági kísérletek ritkán történnek reggel. Erőszakot szülő szenvedélyeket többnyire hőség, alkohol és kimerültség szít fel, vagyis olyan tényezők, ame-

lyeknek hatása a legerősebben este vagy éjszaka érződik. De Queenie Strickland a reggelizőasztalnál tüzelte fel férje haragját, amikor nem volt hajlandó tizenöt dollárt adni neki lóversenyre. A férfi váratlan és vad reakciója megmutatta Perdidónak, mennyire labilis állapotban volt mindig, még akkor is, amikor látszólag csöndes, békés életet élt.

– Queenie, van pénzed! – üvöltötte a konyhasztalnál.

– Persze hogy van, de abból ételt fogok venni! Szerinted mennyit keresek?

– A nyakamat rá, hogy nagyon sokat. Az az öregember rengeteget fizet neked!

– Dehogysis! Épp csak annyit hozok haza, amiből ételt tudok venni a családnak. Szoktál új ruhákat látni rajtam? Malcolmnak van új cipője? Lucille zongoraórákat vesz? Amikor délutánonként hazajössz a lóversenyről, azt hallod, hogy szól a zongora? Menj el dolgozni, ha ilyen nagy szükség van pénzre.

– Neked van pénzed, Queenie, adjál!

– Nem adok – tudatta a férfival Queenie.

Felállt az asztaltól, majd intett Lucille-nek és Malcolmnak, hogy menjenek el. A gyerekek engedelmeskedtek, és miközben szedelőzködtek, pofákat vágtak az apjuk háta mögött. Néhány pillanattal később Queenie megkönnyebbülten nyugtázta, hogy becsapódik mögöttük a bejárati ajtó.

– A pénz az enyém – jelentette ki Carl, felállt, s úgy meglökte az asztalt, hogy a tányérok megrázkódtak, és az egyik csésze leesett, majd darabokra tört a linóleum borítású padlón. – Mindeged, amid van, az az enyém. Hol van a pénz?

– Carl, hagyj engem békén!

A férfi nekilökte Queenie-t a mosogatónak. Belemarkolt a csípőjénél a húsába, és addig szorította, amíg az asszony fel nem kiáltott fájdalomában. Queenie megpróbált elhúzódni. Carl még erősebben szorította. Egy pillanatra elengedte a jobb kezével, és leszakította a ruhája elején lévő zsebet. Csak az a két negyeddolláros pottyant a földre, amit Queenie az ő halálára őrizgetett.

Carl meglátta a két pénzermét, és hátrébb húzódott. Queenie levegőért kapkodott, és meredt tekintettel bámult a férjére. Carl mintha egyik pillanatról a másikra megtévelyodött volna, olybá tetszett Queenie-nek, hogy egyszerre vesztette el a józan esztét és az önuralmát. A férfi vad mozdulattal megragadta az asztalt a sarkánál, és felborította. Minden tányér összetört, a forró kávé ráfröccsent Queenie lábára, és megégette. Az asszony felsikított, aztán tántorogva elindult a hátsó ajtó felé.

Carl utánaszaladt, ökölbe szorította a kezét, és teljes erővel belevágott a felesége veséjébe. Queenie úgy érezte, egy pillanat alatt minden levegője elfogyott, és arccal belezuhant a parányi darabokra tört porcelánba. Amikor a hátára fordult, hogy megpróbálja felállni, Carl háromszor hasba rúgta – gyors, erős rúgások voltak. Queenie hosszan felnyögve elnyúlt.

Carl rátaposott a fejére bakancsba bújtatott lábával, és belenyomta az arcát az egyik fehér por-

celáncsésze darabjaiba. A sárga linóleum véres lett Queenie megfeszült teste alatt.

Amikor a bakancs nyomása megszűnt, Queenie kínlódva felemelte a fejét. Az egyik szemével nem látott a vértől. De a másikkal igen: Malcolm és Lucille a konyhaajtóban álltak, a szűnyoghálón keresztül bámultak be. Lucille felsikított és elszaladt. Malcolm egy pillanattal később követte.

Carl felkapott egy széket, és a felesége hátához vágta.

A szomszédos házban Florida Benquith meghalotta Lucille sikoltását, és odasietett a konyhaablakhoz. Látván, hogy Malcolm elszalad, kilépett az ajtón, és gyors léptekkel átment a Strickland-házba. Benézett a hátsó ajtón, és szörnyű látvány tárult elé: Carl Strickland, mint valami tútláplált démon, a felesége hátsóján ült, és a két kezében görcsösen szorított krumplicukkolóval az aszszony ruháját hasogatta fel.

– Queenie! Queenie! – kiabálta Florida.

Queenie hátán hosszú csíkokban folyt a vér, ahol a hámozó átvágta a ruhát és felhasította a bőrt.

Florida visszaszaladt a házába, és nem vesztegetve azzal az időt, hogy akár csak egy szót is szóljon döbönt férjének, felkapta az ebédlő sarkában álló töltött vadászpuskát, majd megint elrohant. Még csak alig hat méterre volt a Strickland-háztól, s ezért még be sem látott a hátsó ajtón, amikor elsütötte a fegyvert, és a lövedék lyukat ütött a szúnyoghálóban.

– Carl Strickland, lelőlek, mint egy kutyát! – ordította, miközben berontott a házba.

A vadászpuska dörrenésétől megriadt Carl felállt, majd a bejárati ajtón kirohant a házból, aztán át a kerten. Florida otthagya Queenie-t a vértócsában, a konyha padlóján, és ment a férfi után. Amikor kiért az utcafronti tornácra, Carl éppen beült a kocsijába. Florida ismét tüzelt, és kilőtte az autó egyik oldalsó ablakát. Carl beindította a motort, aztán villámgyorsan elhajtott.

Florida Benquith a fűbe dobta a puskát, és elképedve körbepillantott. A szemben lévő ház egyik lakója, Mrs. Daughtry a lépcsőn állt hálóingben. A Moye gyerekek tátott szájjal bámultak a házuk előtti járdán.

– Hívja fel Elinor Caskey-t – kiabálta Florida Mrs. Daughtrynak, aztán visszaroht a házba. Dr. Benquith már ott volt, és csak ennyit mondott:

– Még életben van.

Senki sem tudta, hová ment Carl Strickland. Oscar felkereste a seriffet, és hűvösen így szólt hozzá:

– Ha Carl visszajön, Mr. Key, és történetesen látja őt, legyen kedves tudatni velünk, hogy biztonságba helyezhessük Queenie-t. Lehet, a következő alkalommal nem lesz ilyen szerencsés.

Charles Key roppant kínosan érezte magát.

– Hogy van Mrs. Strickland, Oscar? – kérdezte.

– Három bordája eltörött, kiugrott az állkapcsa. A jobb szemére jóformán egyáltalán nem lát. És tele van a teste vágásokkal, zúzódásokkal.

– Nagyon sajnálom – mondta a seriff. – Értesítettem az állami rendőrséget. Floridában is. Szóltam nekik, hogy Mr. Strickland gyakran bukkan fel Cantonementben. Ott is keresik.

– Amíg nem Perdidóban van, nem érdekel, hol rontja a levegőt.

– Gondoskodni fogok róla, hogy senkit se bántson – jelentette ki Charley szilaj határozottsággal.

– Tehetett volna róla, hogy ez ne történjen meg – közölte vele Oscar, majd kísértelt az irodából.

Queenie tíz napot töltött a pensacolai Szent Szív Kórházban. Ezen idő alatt Elinornál volt a két gyerek, Malcolm és Lucille. Megkapták a ház utcafronti részén lévő tágas szobát, amelyet olyan ritkán használtak, hogy nevet sem kapott, bár később végül elnevezték játszószobának. Elinor és Oscar arra számított, hogy

lesznek nehézségek Malcolmmal és Lucille-lel, akik nem éppen példásan viselkedő gyerekek hírében álltak, de a két testvér nagyon visszafogott volt, és úgy tűnt, őszintén aggódnak az édesanyjukért. Bray mindennap elvitte autóval Elinort, Mary-Love-ot vagy Jamest a kórházba Queenie-hez, és a két gyerek közül is mindig elment valamelyik. Gyógyulás közben Queenie ekképpen nyilvánult meg szinte megkönnyebülten, felszabadultan:

– Ha ezen kellett keresztülmennem, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljak Carltól, akkor csak örülni tudok, hogy így alakultak a dolgok. És nagyon remélem, hogy nem próbál meg még egyszer visszajönni.

November nyolcadikán hozták haza Queenie-t, és Elinor házában helyezték el. Mindenki úgy gondolta, hogy amíg nem találják meg Carlt, a saját otthona nem lenne biztonságos számára. Ott a férje már kétszer is lecsapott rá váratlanul, és könnyen lehetséges, hogy újra megtenné.

Elinor házában Queenie megkapta Frances szobáját, mert annak volt saját fürdőszobája.

Frances, amikor azon a napon hazajött az iskolából, felszaladt a lépcsőn, és bement a saját szobájába. Meg akarta ölelni az asszonyt, de az felkiáltott:

– Az istenért, gyermek, ne! Nem érhetsz hozzám, nézd csak meg az arcomat! Látnod kellene a karomat a paplan alatt! Olyan látványt nyújtok, hogy attól ember és angyal is elborzadna. De azért a kezemet megfoghatod – tette hozzá, és kinyújtotta az ujjait a félénk kislánynak.

– Queenie, nagyon örülök, hogy visszajöttél a kórházból – mondta Frances.

– Dehogyan örülsz – felelte Queenie.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Elinor, a tornácra nyíló ablakon bekukucskálva.

– Anya, én tényleg örülök, hogy visszajött – jelentette ki Frances.

– Nem, nem örülsz – állította Queenie. – Hiszen elvettem a szobádat.

– Ó, az nem baj – válaszolta Frances. – Te beteg vagy, én meg nem.

– Nem vagyok én beteg, csak annyira fáj mindennem, hogy ha megmozdulok, rögtön arra gondolok, le kellene ülnöm megírni a végrendeletemet.

Frances magára hagyta Queenie-t, és kiment az anyukájához a tornácra.

– Ha Queenie ott van a szobámban, én hol fogok aludni, anya? – kérdezte.

– A vendégszobában, édesem – felelte Elinor.

Francesnek elakadt a lélegzete a döbbenettől. Féélme a vendégszobától és a kandallótól jobbra nyíló budoárajtótól szemernyit sem csillapodott. Továbbra sem volt hajlandó egyedül maradni a házban még a legragyogóbb napokon sem; továbbra is minden este fülelt az ágyában, nem hallja-e, hogy a szomszéd helyiségben nyílik a budoárajtó, és ami odabent van, bármi is legyen az, kilopózik a sötétbe.

Frances annyira megrémült édesanyja egyszerű közlésétől, hogy meg sem tudott szólalni.